

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

3Ob0/37/2013

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu 1./ **J.**, správca konkurznej podstaty úpadcu B., žalobcu 2./ **A.**, obaja zastúpení J., proti žalovanému: **S.**, zastúpený advokátom J., **o neúčinnosť právnych úkonov**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Cb/342/2001-154 zo dňa 16.októbra 2008, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Cb/342/2001-154 zo dňa 16. októbra 2008 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7Cb/342/2001-154 zo dňa 16. 10. 2008 rozhodol tak, že určil, že mandátne zmluvy uzavreté medzi úpadcom a žalovaným dňa 16. 08. 1996 a 10. 05. 1996 sú voči konkurzným veriteľom úpadcu B. neúčinné, žalovaného zaviazal vrátiť do konkurznej podstaty sumu 10 000 000 Sk so 17 % úrokmi z omeškania od 11. 04. 2001 až do zaplatenia, návrh žalobcu v 2. rade zamietol a žalovaného zaviazal žalobcovi nahradiť trovy konania.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že konkurz na úpadcu bol vyhlásený 22. 04. 1998. Z mandátnych zmlúv uzavretých dňa 10. 05. 1996 a 16. 08. 1996 zistil, že ich predmetom bolo vykonanie odbornej pomoci pri prieskume trhu, nadviazanie obchodných kontaktov s výrobcami uvedenej techniky, organizačné zabezpečenie týchto obchodných kontaktov a stretnutí na účet mandátára a výroba manipulačnej techniky. Dôkaz o tom, že zmluvné plnenie bolo poskytnuté žalovaný nepredložil. Konajúci súd dospel k záveru, že zmluvným stranám muselo byť zrejmé, že účelom uzavretia mandátnych zmlúv bolo ukrátiť konkurzných veriteľov budúceho úpadcu. Dohodnutú cenu 5 000 000 Sk konajúci súd označil za nereálnu, nadsadenú s cieľom odčerpať finančné prostriedky z účtu finančných prostriedkov. V zmysle uvedených dôvodov dospel k záveru, že podľa ustanovenia § 15 ods. 2 ZKV bolo možné odporovať a že správca konkurznej podstaty v súlade s ustanovením § 16 ods. 4 ZKV dôvodne požadoval od žalovaného vrátiť do podstaty sumu 1 000 000 Sk. Citoval ustanovenia § 369 ods. 1, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a rozhodol tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu v časti, ktorou bol žalovaný zaviazaný podal žalovaný v zákonnej lehote podaním doručeným súdu 08. 12. 2008 odvolanie /list v spise č. 158/, v ktorom uviedol, že finančné prostriedky neboli uhradené z prostriedkov žalobcu v 1. rade na základe mandátnych zmlúv zo dňa 16. 08. 1996 a zo dňa 10. 05. 1996. Namietal, že mandátne zmluvy boli uzavreté na základe predstavenstva a že prvostupňový súd sa s touto skutočnosťou nezaoberal. Zároveň namietal, že prvostupňový súd sa nezaoberal so skutočnosťou vyplývajúcou zo zmluvy o postúpení pohľadávky a z Dohody o postupe pri vymáhaní pohľadávky. Pokiaľ ide o mandátne zmluvy žalovaný namietal, že konajúci súd sa nevysporiadal na základe mandátnej zmluvy uzavretej medzi mandatárom a firmou C., mandantom B. dňa 19. 12. 1994, že bolo dohodnuté, že mandatár bude na základe tejto zmluvy vykonávať odbornú pomoc a úspešne zastupovať mandanta pri vymáhaní neuhradených pohľadávok voči dlžníkovi F. Citoval článok IV. mandátnej zmluvy, z ktorého článku podľa žalovaného iba vyplýva, že mandant splnomocnil mandátára na predkladanie návrhov na spoluprácu a na prevod vymohnutých prostriedkov, ktoré zmluvné strany vyberú. Žiadna plná moc na výkon odbornej pomoci firmou C. vystavená nebola a že je na strane žalobcu toto preukázať. Podľa žalovaného samotná zmluva, v ktorej nie je plnomocenstvo neopravňuje mandátára konať v mene mandanta vo vzťahu k tretím osobám. S poukazom na § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný uviedol, že ak splnomocnenec prekročil svoje

oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva je splnomocniteľ viazaný iba pokiaľ toto prekročenie schválil. Žalovaný namietal, že konajúci súd sa nezaoberal s náležitosťami plnomocenstva a v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie. V sporných mandátnych zmluvách je uvedené B. sú zastúpené firmou C., ale nie je uvedené na základe čoho firma C. zastupuje B. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť žalovaný navrhol napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o tomto odvolaní rozhodol rozsudkom č. k. 4Obo/10/2009 zo dňa 19. 01. 2010 tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Cb/342/2001-154 zo dňa 16. 10. 2008 v napadnutej časti potvrdil a žalobcovi trovy odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že predmetom odvolania je rozsudok, ktorým prvostupňový súd určil, že mandátne zmluvy uzavreté medzi úpadcom a žalovaným dňa 16. 08. 1996 a 10. 05. 1996 sú právne neúčinné. Konštatoval, že z obsahu napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva z akého dôvodu prvostupňový súd uviedol, že v danom prípade mohol žalobca odporovateľnosť uplatniť a na základe akých dôvodov dospel, že ide o mandátne zmluvy neúčinné, na základe čoho zaviazal žalovaného do konkurznej podstaty úpadcu sumu získanú na základe mandátnych zmlúv žalovaným vrátiť žalobcovi. Žalovaný zrejme nepodal odvolanie v časti, ktorej bol návrh žalobcu v 2. rade zamietnutý i keď navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť v celom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal aj s tvrdením žalovaného, že za žalobcu mandátne zmluvy uzavrela spoločnosť C., ktorú spoločnosť B. na takýto úkon nespĺnomocnila. A uviedol, že žalobca, keď pri uplatnení nároku vychádzal, že ide o mandátne zmluvy platné a fakt, či na uzavretie zmlúv splnomocnil spoločnosť C. nepokladal za sporný. Spochybnenie tejto skutočnosti žalovaným, či úpadca na uzavretie zmluvy splnomocnil inú spoločnosť, pokiaľ úpadca vychádza z toho, že ide o zmluvu platne uzavretú kvalifikoval za právne irelevantné. Uviedol, že pokiaľ žalovaný bol názoru, že mandátne zmluvy neboli platne uzavreté bolo jeho vecou, aby platnosť mandátnych zmlúv spochybnil, čo však v jeho záujme nebolo, a preto túto obranu považoval za účelovú. Fakt, že žalovaný nepreukázal, že plnenie vo výške 10 000 000 Sk neprijal na základe mandátnych zmlúv a že v tom čase netvrdil, že ide o zmluvy neplatné označil za nesporný. Obranu

žalovaného v celom rozsahu označil za právne nedôvodnú a napadnuté rozhodnutie z jeho správnych dôvodov podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že mu žiadne trovy nevznikli, a preto mu trovy v odvolacom konaní nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu na podnet žalovaného podal mimoriadne dovolanie Generálny prokurátor Slovenskej republiky a žiadal žalobu zamietnuť. S poukazom na ustanovenia § 15 zákona č. 328/1991 Zb. v znení platnom do 01. 02. 1998 /ďalej ZKV/ a na prechodné ustanovenie § 70a ods. 1, 2, 3 ZKV, keďže mandátny zmluvy medzi úpadcom a žalovaným boli uzavreté 16. 08. 1996 a 10. 05. 1996, návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný 23. 09. 1993, konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 22. 04. 1998 uviedol, že konajúce súdy mali správne aplikovať úpravu účinnú v čase uzavretia mandátnych zmlúv a tým, že aplikovali neprávne ustanovenia porušili zákon. Skutočnosť, že žalobca v 1. rade žalobou podanou 17. 04. 2001 odporoval právnym úkonom uskutočneným 16. 08. 1996 a 14. 05. 1996 sa mal podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky vyhodnotiť tak, že žaloba mala byť zamietnutá.

O mimoriadnom dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1MOboV/7/2010-256 zo dňa 24. 06. 2010 tak, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. 01. 2010 č. k. 4Obo/10/2009-174 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. 10. 2008 č. k. 7Cb/342/ 2001-154 v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy 11 440,95 eur. Dovolací súd sa stotožnil s výkladom prechodných ustanovení Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky a uviedol, že hmotnoprávne predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu uskutočneného pred 01. 02. 1998 sa posúdia podľa právnej úpravy účinnej pred 01. 02. 1998 a hmotnoprávne predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu uskutočneného po 01. 02. 1998 sa posúdia podľa právnej úpravy účinnej po 01. 02. 1998. Konštatoval, že podľa právnej úpravy do 01. 02. 1998 bolo možné odporovať právnym úkonom iba v trojročnej prekluzívnej lehote a táto v predmetných mandátnych zmluvách uplynula 10. 05. 1999 a 16. 08. 1999. Konštatoval, že uplynutím týchto lehôt došlo k zániku práva a rozsudok súdu prvého stupňa spolu s rozsudkom odvolacím zmenil tak, že žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu dovolacieho súdu podal žalobca v 1. rade sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky prijal na ďalšie konanie a nálezom zo dňa 29. 03. 2001 III. ÚS 20/2011 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. 06. 2010 č. k. 1MObdov/7/2010-256 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p./ mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky opätovne prejednal, dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné a uznesením č. k. 1MObdov/6/2011 zo dňa 26. 03. 2013 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 01. 2010 č. k. 4Obo/10/2009-174 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ako dovolací súd sa v prvom rozhodnutí zameril na námietku generálneho prokurátora, ktorej obsahom bol výklad ustanovenia § 70a ods. 1 a 3 a § 15 o konkurze a vyrovnaní v znení do 01. 02. 1998 a od 01. 02. 1998 a stotožnil sa s výkladom týchto prechodných ustanovení. Uviedol, že keďže dospel k záveru, že prekluzívna lehota na uplatnenie práva uplynula, žalobu zamietol a nezaoberal sa skúmaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v danom prípade boli naplnené podmienky odporovateľnosti mandátnych zmlúv uzavretých medzi spoločnosťou B., t. č. úpadcom a žalovaným dňa 16. 08. 1996 a 10. 05. 1996.

S poukazom na Nález Ústavného súdu III. ÚS 20/2011 ako podmienku pre odporovanie predmetných mandátnych zmlúv citoval ustanovenie § 15 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/ 1991 Zb. v znení platnom od 01. 02. 1998, podľa ktorého ustanovenia možno odporovať právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. V prejednávanej veci za podstatné označil preukázanie a zistenie, či pri uzatváraní mandátnych zmlúv bol braný zreteľ na záujmy všetkých veriteľov ako na záujmy rovnocenných veriteľov, teda, či uzatváranie mandátnych zmlúv boli takými právnymi úkonmi dlžníka, ktoré napĺňajú skutkovú podstatu ustanovenia § 15 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom po 01. 02. 1998. Za potrebné označil zistenie, či dlžník konal v úmysle ukrátiť svojich veriteľov, voči ktorým mal finančné záväzky a tiež, či jeho úmysel musel byť druhej strane známy, čo by znamenalo, že dlžník tým, že úmyselne nedbal na záujmy ostatných veriteľov porušil záujmy chránené zákonom o konkurze a vyrovnaní. Dovolací súd vyjadril súhlas s dovolateľom, že následkom nedostatočného

zisteného skutkového stavu bolo nevykonanie dokazovania a iba osvojenie tvrdenia žalobcu, pričom dôkazné bremeno preukázať ukrátenie konkurzných veriteľov v dôsledku uzavretia predmetných mandátnych zmlúv bolo na žalobcovi a on bol povinný preukázať, či skutočne došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. Za rozpor s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. dovolací súd označil nevykonanie navrhnutých dôkazov, napr. vypočutím svedkov ako aj neodôvodnenie ako súd dospel k záveru, že úmysel ukrátiť konkurzných veriteľov musel byť druhej strane známy. Napadnuté rozhodnutie dovolaním dovolací súd kvalifikoval ako také, ktoré vychádza iba z predpokladov, ale nie z vykonaného dokazovania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nedal odpoveď na podstatné otázky majúce pre rozhodnutie veci význam, a preto ho nemožno považovať za zodpovedajúce požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý súdny proces.

S poukazom na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd označil právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, to jest uplatnením nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu. S odvolaním sa na ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. konštatoval, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah dovolací súd dospel k právnomu názoru, že odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu tieto požiadavky nenapĺňa. Konštatoval, že výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. je zo zákona dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 243d O. s. p. zrušil. V novom konaní mu uložil vysporiadať sa s vytknutými vadami v intenciách jeho rozhodnutia a zároveň rozhodnúť o trovách konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MOBdoV/6/2011 zo dňa 26. 03. 2013 prejednal opätovne odvolanie žalovaného /list 158 v spise/ v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 a napadnuté uznesenie Krajského

súdu v Košiciach č. k. 7Cb/342/ 2001-154 zo dňa 19. 01. 2010 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Za základnú otázku pre posúdenie správnosti rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Cb/342/2001-154 zo dňa 16. októbra 2008 s poukazom na uznesenie č. k. 1MObdoV/6/2011 označil, či z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že prvostupňový súd dospel k správne mu záveru v súlade s ustanovením § 15 ods. 2 ZKV, že mandátne zmluvy uzavreté medzi úpadcom a žalovaným dňa 16. 08. 1996 a 10. 05. 1996 sú voči konkurzným veriteľom úpadcu B. neúčinné a že žalovaný je povinný vrátiť do konkurznej podstaty sumu vo výške 10 000 000 Sk so 17 % úrokom z omeškania od 11. 04. 2001 do zaplatenia.

Odvolací súd pri preskúmaní dôvodov prvostupňového rozhodnutia zistil, že prvostupňový súd posúdil obsah mandátnych zmlúv uzavretých dňa 10. 05. 1996 a 16. 08. 1996 a zistil, že ich predmetom bolo vykonanie odbornej pomoci pri prieskume trhu, nadviazanie obchodných kontaktov s výrobkami uvedenej techniky, organizačné zabezpečenie týchto obchodných kontaktov a stretnutí na účet mandátára a výroba manipulačnej techniky.

V intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1MObdoV/6/2011 zo dňa 26. 03. 2013 za základnú otázku označil, že či v prejednávanej veci bolo preukázané a zistené, či pri uzatváraní mandátnych zmlúv bol braný zreteľ na záujmy všetkých veriteľov ako na záujmy rovnocenných veriteľov, teda, či uzatváranie mandátnych zmlúv boli takými právnymi úkonmi dlžníka, ktoré naplňajú skutkovú podstatu ustanovenia § 15 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom po 01. 02. 1998, teda, či dlžník konal v úmysle ukrať svojich veriteľov, voči ktorým mal finančné záväzky a tiež, či jeho úmysel musel byť druhej strane známy, čo by znamenalo, že dlžník tým, že úmyselne nedbal na záujmy všetkých ostatných veriteľov porušil záujmy chránené zákonom o konkurze a vyrovnaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p./ v odôvodnení rozhodnutia vyjadril súhlas s dovolateľom, že uvedené podmienky odporovateľnosti mandátnych zmlúv skúmané neboli a že bez akéhokoľvek dokazovania si súd osvojil tvrdenie žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10 ods. 1 O. s. p./ pri opätovnom prejednaní odvolania voči rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Cb/342/2001-154 zo dňa 19. 04. 2010 z dokladov predložených v odvolacom konaní vedenom pod č. k. 4Obo/10/2009 nezistil, že žalovaný by predložil dôkazy o tom, že zmluvne dohodnuté plnenie žalobcovi poskytol napriek tomu, že podľa tvrdenia žalobcu v 1. rade dohodnutú sumu vo výške 10 000 000 Sk prijal. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia zistil, že prvostupňový súd vyslovil právny názor, že zmluvným stranám muselo byť zrejmé, že cieľom uzavretia mandátnych zmlúv bolo ukrátiť konkurzných veriteľov budúceho úpadcu a že dohodnutú cenu po 5 000 000 Sk považoval za nadsadenú, nereálnu v zmluvách jednoznačne dohodnutú s cieľom odčerpať finančné prostriedky z účtu žalobcu, neskôr úpadcu, ktorý sa dostal do úpadku aj z dôvodu žalovaným odčerpaných finančných prostriedkov. Podľa názoru vysloveného v rozhodnutí č. k. 1MObdov/6/2011 zo dňa 26. 03. 2013 uvedený vyslovený právny názor nevychádzal zo žiadneho dokazovania a iba s osvojenia tvrdenia žalobcu, čoho následkom je nedostatočne zistený skutkový stav.

Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/10/2009-174 je zrejmé, že podľa odvolacieho súdu prvostupňový súd sa v rozhodnutí č. k. 7Cb/342/2001-154 v odôvodnení so splnením hmotnoprávnych podmienok podľa § 15 ods. 2 ZKV zaoberal, následkom čoho bolo aj odvolacie rozhodnutie zrušené. Pravdou však je, že žalovaný v odvolaní voči rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7Cb/342/2001-154 zo dňa 16. 10. 2008 skutočnosť, že neboli splnené predpoklady stanovené ustanovením § 15 ods. 2 zákona o konkurze nenamietal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p./ ako súd dovolací, pri posudzovaní správnosti rozhodnutia č. k. 4Obo/10/2009 vychádzal s poukazom na ustanovenie § 26 O. s. p. z právneho názoru Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorého jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd poprel účel a význam použitých v zákonných ustanovení a tak porušil čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, pretože v sťažovateľovej veci nebola aplikovaná platná právna norma účinná /§ 15 zákona o konkurze a vyrovnaní/ v znení od 01. 02. 1998, ktorá mala byť použitá podľa § 70a ods. 32 zákona o konkurze a vyrovnaní.

V intenciách rozhodnutia č. k. 1MOBdoV/6/2011 zo dňa 26. 03. 2013 dôkazné bremeno preukázať ukrátenie konkurzných veriteľov v dôsledku uzavretia mandátnych zmlúv bolo na žalobcovi a on bol povinný preukázať, že skutočne došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. V novom konaní bude preto potrebné doplniť dokazovanie zrejme aj vypočutím v tom smere, či odčerpaním sumy 10 000 000 Sk z účtu žalobcu /úpadcu/ za účelom zaplatenia plnenia dohodnutého v mandátnych zmluvách zo dňa 10. 05. 1996 a 16. 08. 1996 v podstate za nedodané plnenie došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov a či bol braný zreteľ na všetkých veriteľov. Je treba uviesť, že zo žiadneho dokladu založeného v spise nie je zrejmé, že žalovaný bol veriteľom žalobcu a teda pokiaľ skutočne nebol veriteľom žalobcu tak potom odčerpaním finančných prostriedkov vo výške 10 000 000 Sk na záujmy všetkých rovnocenných veriteľov zreteľ daný nebol, nakoľko pokiaľ žalobca dlhy voči týmto veriteľom neuspokojil jednoznačne odčerpaním sumy 10 000 000 Sk z účtu žalobcu, ostatní veritelia ukrátení boli. V tejto súvislosti treba skúmať otázku, či dlžník nedbal na záujmy ostatných veriteľov a porušil záujmy chránené zákonom o konkurze.

Druhou otázkou pre naplnenie splnenia podmienok pre odporovanie predmetných mandátnych zmlúv s poukazom na ustanovenie § 15 ods. v zmysle 2 zákona o konkurze a vyrovnaní v intenciách rozhodnutia č. k. 1MOBdoV/6/2011 zo dňa 26. 03. 2013 je, či úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľov musel byť druhej strane známy. Pri skúmaní tejto otázky v novom konaní bude potrebné zistiť, či pokiaľ je pravdou, že žalovaný uzatvoril dve mandátne zmluvy, ktorým mal poskytnúť predmet v nich dohodnutý za sumu 10 000 0000 Sk a keď v konečnom dôsledku ani toto plnenie nedodal a finančnú sumu prijal, musel mu byť úmysel dlžníka ukrátiť jeho konkurzných veriteľov známy. Skutočnosť, že by žalovaný sumu 10 000 000 Sk za finančné plnenie dohodnuté v predmetných mandátnych zmluvách od žalobcu neprijal z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§ 10 ods. 2 O. s. p./ v zmysle uvedených dôvodov s odkazom na ustanovenie § 26 O. s. p. vzhľadom na to, že dokazovanie presahuje účely odvolacieho konania podľa § 221 O. s. p. rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. 10. 2008 č. k. 7Cb/342/2001-154 v napadnutej časti zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné rozhodnúť aj o trovách konania.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 29. mája 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová